

JO DE ROO

FYNSEC

**HELYETT
HUTCHINSON**

EVIAN

RENÉ VAN DEN BERGE

JO DE ROO

WIELERHELD

Marberg Media

*“Als de wielrenner ooit door een God is
geschapen, dan is Jo de Roo daar
het ultieme voorbeeld van”*

(Jan Zomer, Wielerepress 2008)

Deze uitgave is mede mogelijk gemaakt door bijdragen van de Gemeente Kapelle en de Zeeuwse Ren- en Tourclub Theo Middelkamp.

Teksten en beeldresearch: René van den Berge

Tekstreviews: Jolanda Tevel, Jaap Duiser, Jan Zomer, Marnix van den Berge

Vormgeving: Studio Anton Sinke, www.studioantonsinke.nl

ISBN/EAN: 978-90-820494-4-2

© 2015 Marberg Media, Laan der Vrijheid 93, 2661 HJ Bergschenhoek
www.marbergmedia.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No parts of this book may be reproduced in any form by print, photoprint, microfilm or any others means without prior permission from the publisher.

Inhoudsopgave

9	<i>Proloog.</i> Bordeaux-Parijs, 27 mei 1962
19	<i>Eerste etappe.</i> Jeugdjaren in Schore
29	<i>Tweede etappe.</i> Entree in de wielerved
41	<i>Derde etappe.</i> Het jaar van de doorbraak
53	<i>Vierde etappe.</i> Beroepsrenner
67	<i>Vijfde etappe.</i> In Franse dienst
85	INTERMEZZO: <i>Jo de Roo over Jacques Anquetil</i>
87	<i>Zesde etappe.</i> Het tweede jaar bij Helyett
98	INTERMEZZO: <i>Jo de Roo over Rik van Looy</i>
101	<i>Zevende etappe.</i> Aan de top
125	<i>Achtste etappe.</i> Moeizame consolidatie
140	INTERMEZZO: <i>Jo de Roo over Jan Janssen</i>
143	<i>Negende etappe.</i> Eindelijk kampioen van Nederland
161	<i>Tiende etappe.</i> Vedette bij Televizier
185	INTERMEZZO: <i>Jo de Roo over Peter Post</i>
187	<i>Elfde etappe.</i> Op het tweede plan bij Televizier
205	<i>Twaalfde etappe.</i> Een magere start bij Willem II-Gazelle
226	INTERMEZZO: <i>Jo de Roo over Eddy Merckx</i>
229	<i>Dertiende etappe.</i> Dopingperikelen en het abrupte einde
243	<i>Veertiende etappe.</i> Geluk en ongeluk. Leven na de fiets
257	<i>Epiloog</i>
270	<i>Tenslotte...</i>
273	<i>Erelijst</i>
285	<i>Bronvermelding en dankwoord.</i>

PROLOOG

Bordeaux-Parijs, 27 mei 1962

De kenners houden het op Marcel Janssens en François Mahé, hoor ik in mijn hotel. Ze vinden mij te jong voor een monsterklassieker van vijfhonderd en zevenenvijftig kilometer. Maar bijna vijftientwintig, dat is toch niet te jong? Voor de afstand ben ik niet bang. Ik weet dat ik kan winnen. Vorig jaar had ik al eerste kunnen zijn, als ik toen mijn krachten beter verdeeld had en een betere gangmaker had gehad. Nu heb ik met Gaston de Wachter de beste gangmaker die er is. Een rustige man die je niet opjaagt en niet steeds onnodig laat demarreren. Ik heb er alles voor gedaan. Goed getraind met Piet Rentmeester. Rustig begonnen met inrijden in de Zesdaagse van Antwerpen. Daarna is mijn conditie gekomen in etappewedstrijden en criteriums. Mahé en Janssens? Ik ben vooral beducht voor de winnaar van vorig jaar, mijn vroegere idool Wim van Est. Die wil voor de vierde keer winnen en monsieur Bordeaux-Parijs worden.

De zenuwen hebben me aardig te pakken. Dat heb ik voor elke belangrijke wedstrijd, maar nu mag het eigenlijk niet. Ik moet oppotten. Veel eten en veel slapen. Hoe kom ik nou toch aan die pijn in mijn buik ineens? Is dat van de kou of van de zenuwen? Of heb ik teveel vlees gegeten? Niet meer denken.... Slapen. Als ik nu nog in slaap val, kom ik de tijd wel door. Toch ga ik er straks nog even uit om mijn nieuwe fiets te proberen. Nog één keer de hele route doornemen, nog één keer masseren en dan is het eindelijk zover. Hoe zou het thuis zijn? Corrie zal nu net de kleine meid geholpen hebben.

Die weet nog heerlijk van niks met haar twee maanden oude leventje.

Net na middernacht rijdt ik van het hotel weg. Wat is het koud buiten! Veel te koud voor een avond in mei. Het is ongelooflijk druk op het plein bij *Les Quatre Pavillons*, het café bij de startlijn. Een heel wagenpark van volgauto's. Vorig jaar was het plein verlicht met fakkels. Nu zie ik alleen maar schijnwerpers. Daar heb je een paar concurrenten. Mijn hemel, wat zie je er als coureur toch gek uit met die lange broeken en dikke wollen truien met zakken die uitpuilen van de etenswaren. Het lijkt wel een expeditie naar de Noordpool. Een onmenselijke opgave noemen de meeste renners deze klassieker. Veel komen er daarom ook niet aan de start. Normaal rij je een koers met zeker honderd coureurs en nu zijn we maar met zijn dertienen. En moet je eens zien wat een publiek er op ons kleine groepje is afgekomen.

Ik geloof dat de anderen net zo zenuwachtig zijn als ik. Er is tenminste niemand die veel zegt. Maar wat is dit toch? Ik heb nu duidelijk kramp in mijn buik. Dat zit helemaal verkeerd. Die verrotte kou ook. Ik roep Julien Schramm, mijn soigneur. 'Julien, ik heb last van mijn maag. Wat kan dat zijn? Ik ben bang Julien, dat kan mij de race kosten.'

Het is kwart over twee. We moeten naar de startlijn. De auto's en motoren staan al met veel lawaai te ronken. Koersdirecteur Jacques Goddet staat rechtop in zijn wagen. De sirenes van de politiemotoren gillen om de dikke rijen nachtelijke toeschouwers op het trottoir te dwingen. Even achteromkijken. Zie ik de auto van Julien? Ik zal hem straks vragen of hij de dokter voor me wil aanschieten. En of hij mijn plastic cape wel bij zich heeft, want er is regen voorspeld.

De echte start is even buiten Bordeaux. Daar gaan we in het licht van koplampen en straatlantaarns met zijn dertienen de eenzaamheid in. Het is eigenlijk wel fijn rijden 's nachts. De weg knort onder je wielen. Het tempo ligt goed, niet te langzaam. Iedereen wil gauw warm worden. Jammer, daar is de

Klaar voor de start om half drie in de ochtend. Jo (met muts) is de vierde renner van links. Tweede van rechts in het tenue van Mann Wim van Est.

regen al. Het waait er behoorlijk bij, zijwind. Goddet laat de kap van zijn wagen dichtdoen. Het wordt al een beetje licht daar in het oosten. Tientallen kilometers zie je nu nauwelijks een mens langs de kant. Er wordt niet veel gepraat onderweg. Je moet je krachten sparen en geen onnodige energie verspillen. Om beurten nemen we allemaal een poos de kop. Zo voordelig mogelijk, net dertig kilometer per uur. Marcel Janssens heeft een tijdje het tempo aangegeven. Nu rijdt hij naast me. We komen allebei uit voor St. Raphaël, maar hebben van tevoren afgesproken dat we voor onze eigen kansen gaan.

We passeren de paal van de tweehonderd kilometer. 'Afstappen. Truien en broeken uittrekken!', wordt er geroepen. Ik voel er eigenlijk niet zoveel voor. Mijn maag is niet beter geworden en met die kou... Maar ja, toch maar doen. Daar bij dat oude gebouw is een goede plek. Er is ravitaillering ook. Ik wil geen eten. Nou ben ik echt ziek, geloof ik. Er rijden steeds journalisten bij me langs. Ik zie er zeker beroerd uit.

Daar is Châtellerault.... de dernies. Eerst nog een premie-sprint. Ik doe er niet aan mee. Wil er geen energie aan verspillen en zal blij zijn als ik straks rustig achter Gaston zit. Daar is hij! Wat maakt die motor een herrie. En wat een geworstel om ineens dat grote verzet rond te krijgen. 'Niet te hard Gaston!' Nu langzaam afzakken voor de dokter. Die zegt dat ik moet afstappen en mijn vinger in mijn keel moet ste-

ken. Als ik dat gedaan heb, stopt hij me wat toe. Gauw wegslikken. Lucht me het op? Ik weet het niet. Veel beter voel ik me er in elk geval nog niet door.

Ik moet stevig in de pedalen klimmen om het peloton weer te pakken te krijgen. Eenmaal terug blijf ik aan de staart hangen. Zal ik nu wat eten? Het moet wel. Zonder een paar taartjes en een stuk vlees kom ik geen honderd kilometer ver meer. Ineens merk ik dat de pijn in mijn maag wegtrekt. Dat is een enorme opsteker voor mijn vertrouwen.

We komen in de vallei van de Loire. Het is hier mooi vlak en de drukte langs de weg neemt weer flink toe. Fernand Délort, de ploegmaat van Piet Rentmeester, springt weg. Die jongen is gek. Dat doe je toch niet met nog tweehonderddertig kilometer voor de boeg. Er is ook niemand die hem achterna gaat. We zien hem nog wel. Regelmatig komt de motorrijder

*De buikpijn is verdwenen.
Jo maakt tempo op kop van het peloton.*

met het bord naast ons om te laten zien hoeveel Délort voor ligt. Zijn voorsprong groeit snel.

Délort heeft nu ruim zeven minuten. Dat is wel genoeg. Gaston kijkt om en ik zet aan. Alleen Rentmeester komt achter me aan. Piet wil geen meter op kop doen natuurlijk. Hindert niet. Ik snuif het applaus van het publiek op. Cazala en Mahé zijn nu ook naar ons toegesprongen, maar ik kan niet zeggen dat ze er erg hard aan trekken. De zon breekt plotseling door. Lekker, een beetje warmte kunnen we wel gebruiken. 'Harder Gaston!' Daar heb je die roekeloze Délort al. Hij zit helemaal stuk. Goddet verschijnt naast me. Ik roep dat mijn maag weer in orde is. Hij knikt en steekt zijn duim op. Ineens stuift Marcel Janssens voorbij. Hij ligt diep over zijn stuur. Gaston lacht even naar me en doet er niets aan. Een tijdlang blijft Marcel een paar honderd meter voor ons hangen. En dan ineens hebben we hem te pakken. Ik roep naar Gaston dat ik zelf het tempo wil regelen. Op kop van ons bonte pelotonnetje rij ik het stadje Vendôme door. Dit is de goede cadans. Zo kan ik het nog lang volhouden. Ik denk aan alles en niks tegelijk.

Wat gebeurt er nu? Cazala, Mahé en Rentmeester zie ik ineens nergens meer. Dat verbaast me. Dit kan de beslissing toch nog niet zijn? Daarvoor is het nog te vroeg. Na een tijdje hoor ik steeds meer lawaai van auto's en motoren. Van Est komt eraan. Hij sleept een stel anderen mee. Le Menn, Aerenhouts en Janssens weer. De oude *Wimme* rijdt sterk. Van binnen begint er iets in mij te jeuken. We passeren Dourdan, dat is nog maar zestig kilometer van Parijs. Ik moet weg. Gaston kijkt veelbetekenend achterom. Er valt ineens een gat van tien, twintig meter en ik roep: 'Demarreren!' We gaan een steile helling op. Ik sprint zo hard omhoog dat ik bijna naast het achterwiel van Gastons dernity zit. Mijn handschoenen zijn vochtig van het trekken aan mijn stuur. Het nerveuze gevoel van voor de start komt even terug. Op de top durf ik niet achterom te kijken, maar een paar minuten later komt de man met het bord langszij. Vijftig seconden op Mahé, Le Menn en

Rentmeester. Het maakt me ongerust. Mahé had ik niet verwacht. Die taaie Breton is toch weer bijgekomen. 'Vite, Gaston vite!' We jagen de berg af. Beneden is een rotbocht met grint. Verdorie... ik slip. Het zal toch niet! Vorig jaar ben ik in de finale ook al gevallen. Maar gelukkig blijf ik nu overeind. Mijn reserve-gangmaker gaat wel onderuit. Gaston remt

*Op een steile helling in de vallei van de Chevreuse gaat Jo er volle bak van-
door.*

